

Sprawa C-505/19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

3 lipca 2019 r.

Sąd odsyłający:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Deutschland) (sąd administracyjny w Wiesbaden, Niemcy)

Data wpływu wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

27 czerwca 2019 r.

Strona skarżąca:

WS

Strona pozwana:

Republika Federalna Niemiec

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

(sąd administracyjny w Wiesbaden)

POSTANOWIENIE

W sądowym postępowaniu administracyjnym

WS

strona skarżąca

[...]

przeciwko

Republice Federalnej Niemiec,

[...]

strona pozwana

w sprawie

dotyczącej prawa ochrony danych [**Or. 2**]

Verwaltungsgericht Wiesbaden (sąd administracyjny
w Wiesbaden) [...]

w dniu 27 czerwca 2019 r. postanowił:

1. Postępowanie zostaje zawieszona.
2. Zgodnie z art. 267 TFUE skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie poniższych pytań:
 - a) Czy art. 54 KWUS w związku z art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że zabronione jest już wszczęcie postępowania karnego w odniesieniu do tego samego czynu we wszystkich państwach będących stronami Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 14 czerwca 1985 r. (dorobek Schengen zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji Rady 1999/435/WE z dnia 20 maja 1999 r., Dz.U. 1999, L 239 z dnia 22 września 2000 r., s. 13, zwanego dalej „układem z Schengen”), jeżeli niemiecka prokuratura zawiesi wszczęte postępowanie karne po spełnieniu przez oskarżonego określonych warunków, a w szczególności po uiszczeniu określonej kwoty pieniędzy ustalonej przez prokuraturę?
 - b) Czy z art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zmienionego w dniu 7 czerwca 2016 r., Dz.U. 2016, C 202 s. 1, 47, zwanego dalej „TFUE”) wynika, że zakazuje się państwom członkowskim zwracania się do państw trzecich w ramach Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – z wnioskiem o aresztowanie, jeżeli osoba, wobec której skierowany jest wniosek o aresztowanie, jest obywatelem Unii Europejskiej, a państwo członkowskie, którego obywatelstwo osoba ta posiada, zgłosiło obawy co do zgodności wniosku o aresztowanie z zasadą *ne bis in idem* owej międzynarodowej [**Or. 3**] organizacji, a tym samym również innym państwom członkowskim?
 - c) Czy art. 21 ust. 1 TFUE wyklucza już choćby wszczęcie postępowania karnego i tymczasowe aresztowanie w państwach członkowskich, których dana osoba nie jest obywatelem, jeżeli jest to sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*?
 - d) Czy art. 4 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 w związku z art. 54 KWUS oraz art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do wydania przepisów, które zagwarantują, że w przypadku procedury prowadzącej do

zastosowania zasady *ne bis in idem* we wszystkich państwach będących stronami układu z Schengen dalsze przetwarzanie czerwonych alertów Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – które powinny prowadzić do dalszego postępowania karnego, jest zabronione?

- [e)] Czy organizacja międzynarodowa taka jak Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej – Interpol – dysponuje określonym poziomem ochrony danych, jeżeli nie została wydana decyzja stwierdzająca odpowiedni poziom ochrony danych zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 i/lub nie istnieją odpowiednie zabezpieczenia na mocy art. 37 dyrektywy (UE) 2016/680?
- [f)] Czy państwa członkowskie mogą dalej przetwarzać dane, które zostały zamieszczone przez państwa trzecie w liście gończym („Red Notice”) Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – tylko wtedy, gdy państwo trzecie zawnioskuje listem gończym o aresztowanie i ekstradycję oraz złoży wniosek o aresztowanie, który nie narusza prawa europejskiego, w szczególności zasady *ne bis in idem*?
3. Wnosi się o objęcie niniejszego odesłania pilnym trybem prejudycjalnym przewidzianym w art. 107 i nast. regulaminu postępowania przed Trybunałem.
[Or. 4]

Uzasadnienie

I.

1. **Artykuł 50 Karty praw podstawowych** Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) (Dz.U. 2016, C 202 z dnia 7 czerwca 2016 r., s. 389), brzmi:
- „Nikt nie może być ponownie sądzony lub ukarany w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary, w odniesieniu do którego zgodnie z ustawą został już uprzednio uniewinniony lub za który został już uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem na terytorium Unii”.*
2. **Artykuł 21 ust. 1 TFUE** – (w brzmieniu obowiązującym od dnia 7 czerwca 2016 r., Dz.U. 2016, C 202 s. 1, 47) stanowi:
- „Każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w traktatach i w środkach przyjętych w celu ich wykonania”.*
3. **Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen** z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 19 czerwca 1990 r. (zwanego dalej „KWUS”) (Dz.U. 2000, L 239, s. 19) stanowi:

„Osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej umawiającej się strony, nie może być ścigana na obszarze innej umawiającej się strony za ten sam czyn, pod warunkiem że została nałożona i wykonana kara lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej umawiającej się strony”.

4. **Artykuł 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680** z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca [Or. 5] decyzję ramową Rady 2008/977/JI z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz.U. 2016, L 119, s. 89) reguluje

Zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych

Państwa członkowskie zapewniają, aby dane osobowe były:

- a) *przetwarzane zgodnie z prawem i rzetelnie,*
- b) *gromadzone do konkretnych, bezpośrednich i zgodnych z prawem celów i nieprzetwarzane w sposób niezgodny z tymi celami,*
- c) *adekwatne, stosowne i nienadmierne do celów, dla których są przetwarzane,*
- d) *prawidłowe i w razie potrzeby uaktualniane; należy podjąć wszelkie rozsądne działania, aby dane osobowe, które są nieprawidłowe, w świetle celów ich przetwarzania, zostały niezwłocznie usunięte lub sprostowane,*
- e) *przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osób, których dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów ich przetwarzania,*
- f) *przetwarzane w sposób zapewniający odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed niedozwolonym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem oraz przypadkową utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, za pomocą odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych.*

5. **Artykuł 8 dyrektywy (UE) 2016/680** reguluje

Zgodność przetwarzania z prawem

1. *Państwa członkowskie zapewniają, by przetwarzanie było zgodne z prawem wyłącznie wówczas i w zakresie, w jakim jest ono niezbędne do wykonania zadania realizowanego przez właściwy organ w celach określonych w art. 1 ust. 1 oraz ma podstawę w prawie Unii lub prawie państwa członkowskiego.*
2. *Prawo państwa członkowskiego regulujące przetwarzanie w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy określa co najmniej powody przetwarzania,*

dane osobowe mające podlegać przetwarzaniu oraz cele przetwarzania.
[Or. 6]

II.

6. Skarżący wyraża sprzeciw wobec listu gończego – czerwonego alertu („Red Notice”) zgłoszonego Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – przez państwo spoza Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 82 Data Processing Rules Interpolu celem czerwonego alertu jest ustalenie miejsca pobytu i aresztowanie osoby w celu jej ekstradycji. Podstawą wniosku o aresztowanie są zarzuty korupcji stawiane wobec skarżącego. Właśnie ze względu na te zarzuty korupcji I Prokuratura w Monachium wszczęła postępowanie przygotowawcze, które zostało ostatecznie umorzone ze względu na wniesienie kaucji zgodnie z § 153a ust. 1 zdanie pierwsze StPO (kodeksu postępowania karnego) (w kwestii, czy prokuratura jest niezależnym organem, zob. TSUE, wyrok z dnia 27 maja 2019 r., C-509/18, ECLI:EUC:2019:457; w kwestii niezależności sądu, zob. postępowanie w sprawie C-272/19). Można by zatem mówić o skutku *ne bis in idem*, ponieważ prokuratura państwa członkowskiego umorzyła, bez udziału sądu, postępowanie karne wszczęte w tym państwie członkowskim, po tym jak oskarżony spełnił określone wymogi i w szczególności uiszczył określoną przez prokuraturę kwotę pieniężną (wyrok z dnia 11 lutego 2003 r., C-187/01 i C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] i Klaus Brügge [C-385/01], zobacz również wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r. – C-486/14).
7. Czerwony alert danego państwa spoza Unii Europejskiej ma na celu zapewnienie ujęcia skarżącego z nakazem aresztowania poprzez Interpol we wszystkich 190 państwach członkowskich, w tym we wszystkich państwach Unii Europejskiej oraz we wszystkich państwach strefy Schengen. Republika Federalna Niemiec doprowadziła w 2013 r. do wprowadzenia przez Interpol „addendum”, zgodnie z którym Biuro Federalne Policji Kryminalnej (Bundeskriminalamt – Federalny Urząd Kryminalny) przyjmuje obowiązywanie zasady *ne bis in idem* w stanie faktycznym stanowiącym podstawę ogłoszenia. Obowiązujący dalej czerwony alert doprowadził do tego, że skarżący nie może przebywać w żadnym państwie członkowskim Unii Europejskiej ani w strefie Schengen, nie ryzykując bezprawnym ujęciem, ponieważ wszystkie państwa – pomimo wskazania na zasadę „*ne bis in idem*” – w oczywisty sposób umieściły go na liście ściganych ze względu na czerwony alert. **[Or. 7]**
8. Wprawdzie pozwany oświadczył, że skarżący nie powinien być wypisany z Systemu Informacyjnego Schengen (SIS), jednak według ustaleń poczynionych przez skarżącego jest on wpisany w krajowych bazach danych państw członkowskich Unii Europejskiej i państw strefy Schengen.
9. Zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 przetwarzanie danych osobowych – w tym przypadku czerwonego alertu – jest zgodne z prawem wyłącznie wówczas i w zakresie, w jakim jest ono niezbędne do wykonania

zadania określonego w art. 1 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 i ma podstawę w prawie Unii lub prawie państwa członkowskiego.

10. W konsekwencji art. 54 KWUS w związku z art. 50 karty praw podstawowych powinien znaleźć zastosowanie również bez wpisu do SIS. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału
11. *„zasada ne bis in idem zawarta w art. 54 KWUS ma na celu uniknięcie – w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – sytuacji, gdy osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku, jest ścigana za te same czyny na terytorium kilku państw członkowskich, a to w celu zagwarantowania pewności prawa poprzez poszanowanie orzeczeń organów publicznych, które stały się prawomocne, w braku harmonizacji lub zbliżenia przepisów prawa karnego państw członkowskich”.*

(wyrok z dnia [29 czerwca 2016 r., C- 486/14, Kossowski], pkt 44; zob. również wyroki: z dnia 27 maja 2014 r., C-129/14 PPU, Spasic, pkt 63; z dnia 28 września 2006 r., C-150/05, Van Straaten, pkt 45 i nast.; z dnia 9 marca 2006 r., C-436/04, Van Esbroeck, pkt 33; z dnia 10 marca 2005 r., C-469/03, Miraglia, pkt 32).

12. Artykuł 54 KWUS jest kluczowym następstwem prawnym zasady wzajemnego zaufania państw umawiających się w ich ówczesnych systemach prawa karnego. Dotyczy to w szczególności sytuacji, w których różne przepisy prawa karnego umawiających się państw wiążą różne skutki prawne z czynem (wyroki z dnia 28 września 2006 r., C-150/05, Van Straaten, pkt 44; z dnia 28 września 2016 r., C-467/04, Gasparini, pkt 30; z dnia 9 marca 2006 r., C-436/04, Van Esbroeck, pkt 31).
13. Ograniczenie zastosowania art. 54 KWUS do przestępstw wpisanych do SIS byłoby z tymi celami nie do pogodzenia. Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, ochrona osoby, której dane te dotyczą, oraz zasada wzajemnego zaufania **[Or. 8]** między umawiającymi się państwami do ich odnośnych systemów prawa karnego muszą mieć również zastosowanie do przestępstw niewpisanych w SIS.
14. W swoim orzeczeniu z dnia 6 września 2016 r., C-182/15, Petruhin, ECLI:EU:C:2016:630, Trybunał stwierdził, że prawo Unii, a w szczególności art. 21 TFUE znajduje zastosowanie również do relacji między państwem członkowskim a państwem trzecim w odniesieniu do ekstradycji (zob. pkt 30). Nic innego nie może obowiązywać w relacji pomiędzy państwem członkowskim i państwem trzecim, jeżeli międzynarodowa organizacja taka jak Interpol jest zaangażowana oraz pośredniczy w przekazaniu wniosku o aresztowanie oraz innych wniosków policji kryminalnej. Jedynie taka szeroka wykładnia zakresu stosowania art. 21 ust. 1 TFUE może zapobiec zagrożeniom, które powstają dla swobody obywateli Unii przez to, że ich pobyt w państwie członkowskim innym niż państwo ich pochodzenia zostanie uniemożliwiony z powodu ryzyka bezprawnej ekstradycji do państwa trzeciego na podstawie bezprawnego aktu

oskarżenia naruszającego zasadę *ne bis in idem*, a tym samym prawo Unii. Ponadto ochrona przed niezgodną z prawem ekstradycją, wynikająca z wyroku Trybunału z dnia 6 września 2016 r., C-182/15 (Aleksiej Petruhin/Latwiasz Republiki Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630), polegająca na umożliwieniu państwu członkowskiemu, którego obywatelem jest osoba, wobec której wydano czerwony alert, wydania europejskiego nakazu aresztowania (pkt 48), nie byłaby skuteczna w niniejszym przypadku, ponieważ zasada *ne bis in idem* sprzeciwia się właśnie wydaniu takiego nakazu.

15. Także ze względu na to, że – jak wskazano – państwa członkowskie przy badaniu wniosków o aresztowanie są zobowiązane stosować art. 21 ust. 1 TFUE, a zatem prawo Unii, konieczne jest zagwarantowanie zachowanie praw ustanowionych w karcie praw podstawowych, w tym przypadku w art. 50 tej karty (por. wyrok z dnia 6 września 2016 r., C-182/15, Petruhin, ECLI:EU:C:2016:630, pkt 52).
16. Artykuł 54 KWUS w związku z art. 50 karty praw podstawowych zawierają wyraźnie nie tylko zakaz orzeczenia innej kary, ale również zakaz dalszego [Or. 9] ścigania we wszystkich państwach będących stronami układu z Schengen. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału prawomocny wyrok skazujący w rozumieniu tych przepisów występuje również w przypadku umorzenia postępowania na mocy § 153a ust. 1 zd. 1 StPO (Strafprozeßordnung – niemieckiego kodeksu postępowania karnego) po spełnieniu wymaganych warunków (wyrok z dnia 11 lutego 2003 r., Gözütok iBrügge, C-187/01 i C-385/01, pkt 27 i nast.).
17. Zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 przetwarzanie jest zgodne z prawem tylko wówczas, gdy ma podstawę w prawie Unii. Ponadto zgodnie z motywami 2 i 93 dyrektywy (UE) 2016/680 akt ten powinien chronić „podstawowe prawa i wolności” osób fizycznych. Ponadto motyw nr 25 dyrektywy (UE) 2016/680 stanowi, że w wymianie z Interpolem należy wyraźnie uwzględnić „podstawowe prawa i wolności”. Artykuł 54 KWUS i art. 50 karty praw podstawowych stanowią część prawa Unii, natomiast art. 50 karty praw podstawowych ustanawia prawo podstawowe gwarantowane w prawie Unii. Zgodnie bowiem z art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze karty praw podstawowych postanowienia karty mają zastosowanie do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii. W tym sensie państwa członkowskie stosują jednak również prawo Unii przy dokonywaniu transpozycji dyrektyw (wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Baldetti, C-217/15 i C-350/15, pkt 16; wyrok wielkiej izby z dnia 26 lutego 2013 r., Akerberg Fransson, C-617/10, pkt 25.).
18. Oznacza to, że przetwarzanie w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 może być zgodne z prawem tylko wtedy, gdy jest zgodne z art. 54 KWUS i art. 50 karty praw podstawowych, a także z art. 21 TFUE.
19. W przypadku przekazania wniosku o aresztowanie i o ekstradycję w formie czerwonego alarmu mamy do czynienia przetwarzaniem danych osobowych w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/680.

20. Zgodnie z art. 2 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 dyrektywę tę stosuje się w związku z przetwarzaniem danych osobowych „do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom”. **[Or. 10]**
21. W myśl art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/680 danymi osobowymi w tym znaczeniu są wszelkie informacje o możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej. Przetwarzanie w tym znaczeniu oznacza zgodnie z art. 3 pkt [2] dyrektywy (UE) 2016/680 „operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych osobowych lub zestawach danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, takie jak zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie „.
22. Warunki te są tutaj spełnione. Przekazanie danych zawartych w czerwonym alercie do krajowych systemów dochodzeniowych służy do ścigania przestępstw lub wykonywania kar – przynajmniej, jeśli chodzi o państwo trzecie. Są to informacje dotyczące możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Proces przekazywania danych jest procesem przechowywania. Wiąże się to również z wykorzystywaniem danych osobowych, ponieważ służą one jako podstawa do prowadzenia dochodzeń w ramach krajowego systemu dochodzeniowego w celu aresztowania i ewentualnie w celu przekazania państwu trzeciemu.
23. Jeżeli jednak przetwarzanie jest zgodne z prawem tylko wtedy, gdy jest zgodne z art. 54 KWUS i z art. 50 karty praw podstawowych, a także z art. 21 ust. 1 TFUE, to wnioski o ściganie należy usunąć w państwach członkowskich. Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy (UE) 2016/680 stanowi, że w przypadku przekazania nieprawidłowych danych osobowych lub przekazania danych osobowych niezgodnie z prawem, odbiorca musi zostać o tym niezwłocznie powiadomiony. W takim przypadku dane osobowe należy sprostować, usunąć lub ograniczyć ich przetwarzanie zgodnie z art. 16 dyrektywy (UE) 2016/680. Tak jednak się nie stało.
24. Interpol nie usuwa bowiem danych. Niezaprzeczalnie wszystkie państwa członkowskie są członkami Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol). Aby wypełnić swoją misję, Interpol otrzymuje, przechowuje i przekazuje dane osobowe w celu wspierania właściwych organów w zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości międzynarodowej. „W związku z tym należy wzmocnić współpracę między Unią a Interpolem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych z jednoczesnym zapewnieniem poszanowania podstawowych praw i wolności w przypadku **[Or. 11]** automatycznego przetwarzania danych osobowych. Gdy operacyjne dane osobowe są przekazywane przez Eurojust Interpolowi oraz państwom, które

oddelegowały swoich przedstawicieli do Interpolu, zastosowanie powinno mieć niniejsze rozporządzenie, w szczególności przepisy o międzynarodowym przekazywaniu danych. Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane z zastrzeżeniem przepisów szczegółowych określonych we wspólnym stanowisku Rady 2005/69/WSiSW i w decyzji Rady 2007/533/WSiSW” [motyw 25 dyrektywy (UE) 2016/680].

25. Nie wydaje się, by transpozycja art. 40 dyrektywy (UE) 2016/680 (współpraca międzynarodowa w zakresie ochrony danych osobowych) została dokonana, nie jest też ona pożądana przez rząd federalny (Bundesregierung), co wynika ze stanowiska przedstawionego w tym względzie przez pozwanego. Zgodnie z owym stanowiskiem w odniesieniu do organizacji międzynarodowej takiej jak Interpol należałoby podjąć właściwe środki w celu:
- a) wypracowania mechanizmów współpracy międzynarodowej ułatwiających skuteczne egzekwowanie przepisów o ochronie danych osobowych;
 - b) zapewnienia wzajemnej pomocy międzynarodowej w egzekwowaniu przepisów o ochronie danych osobowych, w tym poprzez zgłoszenia, przekazywanie skarg, pomoc w postępowaniu wyjaśniającym oraz wymianę informacji z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń ochrony danych osobowych i innych podstawowych praw i wolności;
 - c) włączenia odnośnych podmiotów w dyskusję i działania mające na celu upowszechnienie współpracy międzynarodowej w dziedzinie egzekwowania przepisów o ochronie danych osobowych;
 - d) upowszechnienia wymiany i dokumentowania przepisów i praktyk w dziedzinie ochrony danych osobowych, w tym dotyczących kolizji jurysdykcyjnych z państwami trzecimi. **[Or. 12]**
26. Brak jest informacji w tym zakresie.
27. Artykuł 36 dyrektywy (UE) 2016/680, jak również art. 37 dyrektywy (UE) 2016/680 regulują tylko przypadek przekazywania danych do Interpolu. ***Odwrotny przypadek przekazywania danych z Interpolu do państw członkowskich*** nie jest regulowany dyrektywą (UE) 2016/680. Oznacza to, że dyrektywa (UE) 2016/680 zawiera lukę regulacyjną, która powinna zostać usunięta. Skoro Interpol, pomimo istnienia zasady *ne bis in idem*, nie powstrzymuje się od przekazania danych dotyczących czerwonego alertu do wszystkich państw członkowskich i nie troszczy się o niezwłoczne usunięcie danych, to sąd odsyłający nurtuje znacząca wątpliwość co do wiarygodności organizacji międzynarodowej „Interpol” pod względem prawnej ochrony danych przez. Ten brak wiarygodności skłania do zadania sobie pytania, czy państwa członkowskie nie powinny zupełnie zrezygnować ze współpracy z Interpolem ze względu na brak odpowiednich gwarancji, ponieważ tylko w taki sposób można zagwarantować swobodę przemieszczania się w ramach Unii Europejskiej. Jest bowiem oczywiste, że tylko tak Unia Europejska może kształtować przestrzeń

wolności i zapewnić swobodę przemieszczania się jednostek (zob. art. 67 TFUE). Ze względu na to, że w ramach Unii w oczywisty sposób brakuje koordynacji w zakresie czerwonych alertów i jednolitych ram regulacyjnych, wolność obywateli państw członkowskich może być zagwarantowana jedynie przez wyjście z Interpolu.

28. Zawarte w motywie 64 dyrektywy (UE) 2016/680 rozważania, że zagwarantowany przez dyrektywę w całej Unii poziom ochrony osób fizycznych w zakresie przekazywania danych osobowych nie powinien być osłabiany przy przekazywaniu danych osobowych z Unii do właściwych organów lub innych odbiorców w państwach trzecich lub do organizacji międzynarodowych (zob. również art. 35 ust. 3 dyrektywy (UE) 2016/680), nawet jeżeli państwo trzecie lub organizacja międzynarodowa przekazuje dane osobowe właściwym organom w tym samym lub w innym państwie trzecim, lub też tej samej lub innej organizacji międzynarodowej, powinny obowiązywać także w odniesieniu do danych osobowych, które zostają przekazane przez państwo członkowskie lub organizację międzynarodową – tutaj Interpolowi – do państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W przeciwnym razie ***poziom ochrony przewidziany przez dyrektywę (UE) 2016/680 nie jest zagwarantowany.*** [Or. 13]
29. Możliwa byłaby również w tym zakresie koordynacja polegająca na tym, że państwo członkowskie mogłoby uzgodnić z innymi państwami członkowskimi sposób traktowania takiego czerwonego alertu w nocy werbalnej, co jednak w tym przypadku nie jest zamiarem pozwanego [...].
30. W przeciwnym razie konieczne byłoby zapewnienie, że państwa członkowskie będą uprawnione do dalszego przetwarzania danych zawartych w liście gończym („Red Notice”) Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – pochodzących od państw niebędących stroną KWUS jedynie wówczas, gdy państwo niebędące członkiem Unii przesłało w drodze takiego listu gończego wniosek o aresztowanie i ekstradycję i wystąpiło o aresztowanie, nie naruszając zarazem prawa europejskiego.
31. Wynik sporu zależy od pytań prejudycjalnych. Jeżeli bowiem zachowana zostaje zasada *ne bis in idem* i jeżeli dalsze ogłoszenie rozpowszechnione przez państwo trzecie w drodze czerwonego alertu byłoby niezgodne z prawem w państwach członkowskich, wszystkie państwa członkowskie mogłyby odstąpić od przetwarzania czerwonego alertu, a swoboda poruszania się skarżącego wewnątrz Unii oraz w ramach strefy Schengen byłaby zagwarantowana. Rozstrzygnięcie, czy nastąpi to poprzez wyjście wszystkich państw członkowskich z Interpolu, czy poprzez dokonanie przez Trybunał stosownej wykładni dyrektywy (UE) 2016/680, jest kwestią odpowiedniego sformułowania sentencji orzeczenia.

III.

32. Niniejszy spór wymaga rozstrzygnięcia w trybie pilnym (por. art. 107 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem).

33. Pilność sprawy wynika w szczególności z wieku skarżącego. Skarżący urodził się w dniu 17 listopada 1937 r. i ukończył już 80. rok życia. Do czasu rozstrzygnięcia sporu skarżącego nie może praktycznie opuścić terytorium Niemiec. Od 2008 r. niemieckie i amerykańskie organy ścigania prowadzą dochodzenie w sprawie skarżącego. Nie można wymagać od skarżącego uczestnictwa w procesie trwającym miesiące lub lata, [Or. 14] nawet jeżeli z powodu przewlekłego przeciążenia sądu dopiero teraz doszło do złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

IV.

34. [...]

[...]

DOKUMENT ROBOCZY